

CUPRINS

I	Mergeau încet, ca s-ajungă departe. Rideau, cîntau, beau și mîncau. Se duceau Spre-același sfîrșit al tuturoră	7
II	Oamenii cu dinții ascuțiți spun istorisirii frumoase	17
III	— Spune-mi, bătrînule, cum de-ai ajuns tînăr în ani așa de tîrzii? — Nu m-am supărat niciodată pe viață.....	29
IV	A bătut un vînt ș-a sosit o veste. M-am bucurat. — Vînturile și veștile să nu te bucure niciodată!.....	40
V	Numai Dumnezeuul meu e bun, numai eu cunosc ade- vărul: Toți cei care cred altfel, să piară. Nu sînt oameni; nu-mi sînt frați; nu se trag din Adam..	53
VI	Spune-mi o poveste, ca să-mi aduc aminte de cînd eram copil și încă nu cunoșteam suferința.....	60
VII	Știam că minciuna scoate pui; Cu toate acestea am adăpostit-o la mine, Și mi-a umplut casa, zilele și noapțile de șerpi.....	70
VIII	Am lovit în Nevinovăție ș-am ris cînd mi-ai spus că e subt ocrotirea lui Dumnezeu	85

IX	Dreptatea e o vorbă: interesul meu e totul. Mori tu, ca să trăiesc eu. Cine spune că mă înșel? Ha-ha! — Biruitorule — de ce rîzi cu atîta tristeță?	97
X	Răspuns-a Iisus și a zis cătră Nicodim: Adevărul adevărat îți spun: De nu se va naște cineva din nou, nu va putea să vadă împărăția lui Dumnezeu	107
XI	A intrat în umbra morții și s-a deșteptat în lumina minunii. Suferința înflorea, și grăunțele bucuriei își aștepta vremea	113
XII	Era o floare de întuneric Un glas din alte lumi, din alte vremuri. A vorbit: nimeni nu-l înțelege; A lăsat semn: nimeni nu-l vede	121
XIII	Cine-a spus că timpul fuge? Vremea cea mai adîncă stă de față Ca umbrele morților care se întorc Cînd noi trecem	128
XIV	A venit un poet înțelept. Mi-a cîntat bucuria luminii. Sufletul meu s-a îmbrăcat în raze, Comunicînd cu Acel pe care în alt chip Nu-l pot cunoaște.	137
XV	Prin tine, copile, merg spre Dumnezeu Și spre veșnicie	144
XVI	Mamă, hai să vorbim de rău oamenii, Căci noi sîntem altceva.	149
XVII	Se zice că și lupii s-ar fi dușmănind Ca și oamenii. Nu ți se pare ciudat?	154
XVIII	Fratele meu orb mi-a dovedit, Cu drept cuvînt, Că nu există soarele. E o invenție a celor care văd	167

XIX	Am căzut zdrobit; Am blestemat viața și lumea, Am plîns și m-am adăpat cu fiere, Ca să mă pot bucura pe urmă	180
XX	Revederi neașteptate, bucurii aprige! Cîtă otravă de melancolie E în fundul cupei voastre!	191
XXI	„Lăsați orice speranță, voi care intrați“	199
XXII	„Aceasta e ultima clipă în care ne vedem“.....	209

